

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjež knihicziščjetni w Budyšcinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

19. njeđžela po šwjatej Trojizny.

Šap. št. 20, 17—38.

Kak so šwěrný wučžobnik Šbóžnika i tymi šwójimi rosžohnuje?

1. Wón hlada wróćo na šwoje skutkowanje sa teho šnješa.
2. Wón štrošćtnje hlada do pschichoda w dowěrjenju na teho šnješa.

1. Rycžet psched tym šnješom běšče Pawoł. Ale wulki wón byčž njehašče, wón chžysche jeno wotročžt byčž. „Ja šym temu šnješej šlužil se wschej pokornosćžu.“ Dale jeho rěčž, hdžez wón šwojemu skutkowanju nimo jich woczow čahnyčž dawa, so wón šwoje žyłe japoschtolšte skutkowanje do žiweho wobrasa wopšchija, ta je so wěšče hluboko šacžisčžčala do wutrobom pošlucharjom, kaž šłowa mrějazežo, kotřez we wopomnjecžu wostanu. Tak dyrbi šambž kóždy šchescžijan čžinicž, kiž i tymi šwójimi so rosžohnuje. Našch nješapomnity kanžler Bismarč je šebi žadał sa napišmo na šwój pomnik „Šwěrný šlužobnik šhěžora Wylema I.“ Na šastojnikach so wjazy njepřta, hačž so bychu šwěrní namałani byli. Čžzemy šebi pschecž, so bychu pod wobras našcheho žiwjenja napišacž mogli: „Šwěrný šlužobnik šesom šchryšta“. Potom je nam tež lohko so rosžohnowacž i tymi šwójimi. Šcht. 22. 23. W duchu šwjasany jědže wón do šerufalema. Kaž něhdy jeho šnješ a mišćtr nješedžbuje na proštmu šwojich wučžobnikow: „To so tebi nještań“, tola šwoje woblicžo

wobrocži do šerufalema, so by tam čžetpik a wumrjet, dokelž běšče to wola jeho Wótza, tak tež Pawoł šměrom dže do štareho mordarškeho šerufalema, hačžrunje tam šwjasłi a tyšchnosćže na njeho čžakaja. Tak štupi dženkša hišćeže mišionar na kóžž, kotraž jeho wjedže do žuseho kraja, hdžez šnawo šažna šmjercž na njeho čžaka. Tajta lubosćž i temu šnješej dawa tež šhroblosćž pschecžimo nješpšecželam a w šmjercži.

Šcht. 24. „Ja so teho ničžo njeboju.“ To je rycžetška šmužitocžž šnješoweho wotročžka, kiž so džerži po šchryšćowym šłowje: „Njebojčže so psched tymi, kiž čžělo morja, ale dušchu moričž njemóža“. Wójomat Wóži dyrbi hotowy byčž, šwoje žiwjenje wostajicž w tej myšłi: ja wozuju wo njebjeske kubła. A škóncžnje šłyschimy hnujaze rosžohnowaze šłowo: „Ja wěm, so moje woblicžo wjazy njebudžecže wohladacž wy wschitžy, pschez kotřychž šym čžahnył a přědował to kralešćwo Wóže.“ Šwěrní šlužobnizy teho šnješa pschipowjedaja to šłowo Wóže a hdžž je potom tajki šwěrný šlužobnik šwojej woczí nahle šandželił, so praji: „Šdy bych to wjedžal, bych šwěrníšcho na njeho pošluchał, ja bych jeho wyschšcho wažil.“

2. Wón šhutnje a štrošćtnje won hlada do pschichoda. Šcht. 28. „Tehodla šedžbuječe šami na šo a na šadło!“ Najpřjedy šedžbuječe šami na šo. To placži tež štaršchim a knježim, so byšćeže šhodžili w bojosćži teho šnješa. Potom hałle móžecže prawje šedžbowacž na šadło. Tole šłowo dyrbi naš wubudžicž i šwěrnosćži w našchim pošwołanju.

Scht. 29. 30. Wón dopomnja na strachoty, so furowe wjelki mjes stadlo pschindu. Tajke myšle dyrbja dženša hischče Knjesoweho služobnika se srudnosczu napjelnicz, hdyž rosžohnujo na swoje stadlo hlada. A naschonicz dyrbja to Knjesowi wuczobnizy — misjonar mjes pohanami — predať w kschesczianstwje, hdyž šebi na bludy nascheho czaša pomyšli. Tehodla jeho słowo: „Tehodla wachujcze a spomincze na to, so njesšym pschestal psches 3 leta w nozy a wodnjo jeneho kóždeho se bylšami napominacz!“

„A nětk ja waš poruczam Bohu a temu słowu jeho miłoscze.“ Tež hłowje zyrkwje wón tu wošadu poruczja. Semu chzemy tež dženša poruczicž staroscze naschich wošadow, jemu, temu šwěrnemu pscheczelej duschow, kiž je prajil: ja waš nochzu šyrotow woštajicž, jemu, jako staršchi, chzemy šwoje džeczi na wutrobu položicž, hdyž šwojej woczi w šmjerczi sandželimy. Jeho słowu šo dowericž: hlaj, ja šym pola waš wschitke dny hacž do skónczenja šwěta.

„A jako to powjedať běšche, klatny šo wón na šwoje kolena a modlesche šo s nimi wschittimi.“ Šajka to nutrna modlitwa je s jeho rta wuschla! A kak šu woni hnady-połnu blifoscž šwojeho Knjesa šaczuli! Ewangelijon dusche šjednocza a šhromadna modlitwa wutroby bliže šwjedže. To je šwjast psches šmjercž a row. Tón Knjes chzyl šwojim wošadam dacž tajkich šwěrných pastyrjow, kiž po pschitladže šawołowym njewuštanu a njewoštabnu, tež pod bylšami a w štyšnosczach předowacz a jeho kralestwo twaricž a jemu, temu wulkemu pastyrjej a biskopej naschich duschow, chzemy tež nasche dusche poruczicž, šo by naš wozny cžinil, kiž jeho hlóš bylšcha a ša nim šhodža. Wón chzyl šam šwoje stadlo pascz, šo by jo wobarnowal psched wjelkami nascheho czaša a šwój lud pschezo bliže temu wotšynjenemu kónzej wjedł: Šene šadło a jedyn pastyr. Šamjeń. G. w R.

S Bohom tež do horja.

Šdyž tyšchnoscze
A šwjastki cze
Tu cžakaju, cži hroža,
Dha njeboj šo!
Bóh widži to,
Cže krynje hnada Boža.

Njech mrofta
Cže wobdawa,
Wšchal Bože šlónzo šwěczi.
Šlej, we horju
Tež špěwaju
Tu psalmy Bože džeczi.

Duž tón pucz dži,
Kiž wušmoli
Bóh tebi k drohomanju;
Wón wjedže cze
Tež psches cžernje,
Ty s nozy póndžesč k ranju.

Šichž na šo wšmi,
Kiž šcžele cži
Bóh se šwojeho tróna;

Wón pomha njescz,
Cže psches njón wjescz
Cže tam, hdyž kiva tróna.

Te staroscze,
Kiž cžischcza cze,
Cžiš' wschě na teho Knjesa!
Šlej, wot njeho
Tu staja šo
Wšchej cžafnej nuš mjesa.

A bludžišč ty
Psches puscziny
Kaž wozza wopuschcžena,
Twój pastyr cze
Tam pntacz dže,
Wón šnaje šwojich mjena.

Duž k njemu dži,
Wón šahoji
Cži hrěcha krawone ranj,
A junu cze
Dom powjedže,
Se běh twój dokonjantj!

K. A. Fiedler.

Sšwědczenja wěry se starých cžasow kschesczianskeje zyrkwje.

(Šo starých žórkach podate wot M. w M.)

4. Šajzy šo nam kschesczijenjo přenich cžasow wopišujja?

Šist wokoło leta 200 pišantj praji:

Kschesczijenjo njesku psches kraj ani rěcz ani waschnja wot druhich cžlowjekow rosžželeni. Wóni šwoju domišnu wobhdla, ale jako zušobnizy; na wschěm šo wobdžela jako byrgarjo a šnješu wscho kaž zušobnizy; kóžda zušoba je ša nich domišna a kóžda domišna zušoba.

Kaž wschitzy drusy, šo ženja, džeczi pčodža, ale pčodžene njewuštajeja (kaž pohanjo k šmjerczi). Šhromadne jědže džerža, ale žane njeduschne. Wóni šu w cžěle, njesku pať živi po cžěle. Šo šemi šhodža, maja pať w njebjěbach měšchczanske prawo. Šakonjam šu pošlušni a psches šwoje žiwjenje šakone pschescžěhnu. Wóni wschittich lubuja a šu wot wschěch pschescžěhani. Pschecziwnizy jich njesnaja, ale tola šafudža. Wóni šu šhudži a cžinja wjele bohathch, na wschěm tradaja a maja wschal na wschěm radojcz. Wóni šu wonjecžesczeni a we wonjecžesczenju pschekrašnji, hanjeni a wschal prawi cžinjeni. Wóni šu šwarjeni a žohnuja; hdyž šo s nimi šlě wobšhadža, cžescž wopofasuja. Dobre cžinjo budža kaž šli šhostani. Šdyž šu w šhostanju, šo wješela kaž tajzy, kotrymž šo žiwjenje dari.

Wokoło teho šameho czaša šo wo jich škutkowanjju luboscze pische: Šoměrnje kóždy pschinoschuje, hdyž chze a móže; pschetož ničtó šo njenušuje, ale dobrowólne pschinoschuja. To šu takrjez nalutowanški pobožnosczje. Pschetož wot teho šo ničto ša wulke jědženje a picze njewudawa, ale ša šožiwjenje a pohrjebanje šhudych, njesamožitych a wošyrocžentych hólzow a hólzow a hižom na dom šwjasantych starzow, teh orunja, kiž šu kóžžšlamanje pocžerpili a tajkich, kiž šu šnana w podkopych, na šupach abo w jastwach (hdyž šo to puczja Božeho dla štawa).

Šo džělanju. „Kiž duzy pola waš nimo pschindže, teho podpjerajcze, kažkuli móžecze. Wón pať dyrbi jeno dwaj abo šti dny pola waš woštacz, je-li trjeba. Cže-li šo pola waš šafšhdlicž,

něhdže jako rjemješnik, dha dyrbi džělac a swój khlěb měcz. Mjerofymili pak žaneho rjemješla, dha šo wo to starajće, šo njeby žadny kšesčjan próšdnj mjes wami bydlil. Šdnyž šo pak po tym šložowacž njecha, potom je tajki, kiž čže š kšesčžijanstwa jeno warbu čžahnyčž; tajkich šo šdalujće!“

Wo žyrkwinskim woczehnjenju. Š wulkej kšutnošću šo šud džerži, kaž šo pola ludži šamo wot šo rošym, kiž šu šebi wěčži, šo jich Bóh widži; a to je jara kšutne přjedhwoptanje Bóžeho šudženja, hdyž je šo něchtó tak pšeschoł, šo šo wot towaštwu modlitwy a hromadupščińženja a žyłego šwječženeho (wošadneho) wobkšada wušamkne.

Žyrkwina šhromadžijna 300 lět po Kšrystušu tole postaji: „Tych nastupajo, kiž šu šo š (pohanštemu) woporej dali nušowacž, šmy wobšamkli, šo maja jene lětó jeno na přědowanje pšchipošluchacž, 3 lěta klecžecž (to rěka wo dobroproščenje wošady proščo), 2 lěče jeno na modlitwje (niž na Bóžim bližže!) džělbracž a potom hašle do počneho wužitwanja šwojich prawow šastupicž!“

Kšěžor Šulian (360 lět po Kšr.), kiž běšče šašo pohanštwu pšchijał a jemu wšchudže pšchecžiwu kšesčžijanstwu polěkowasche, dofelž mějěšche kšesčžijanow ša ludašow, w lišče pišče (na pohanšteho měšchnika): Čžehodla my (pohanšžy šmyšleni) šwoju kěžžbliwošć nješložimy na to, pšes čžož je šo bješbóžna wěra kšesčžijanow rošpšesčžerača, na jich dobročžiwosč pšchecžiwu žyšym, na kěžžbliwošć, kotruž pšchi kšowanju šwojich morwyh wopokasaja, na tu — ludašku — šwjatosč jich kšodženja? Warnuj kóždeho měšchnika, na kšliju hladacž kšodžicž, w kščžmje picž, nječžekšneho kšumščta a warby hladacž! W kóžžym měšče šašož wjele hošpodow ša žyšych, niž jeno ša tyh, kiž š wam pšchikšuscheja, ale tež ša tyh potřebyh wot tyh druhich. To je woprawdže haniba, hdyž wot židow ničtó po proščenju nješhodži a čži bješbóžni Galilejšžy (t. r. kšesčžijenjo) niž jeno šwojich ludži žiwja, ale tež tyh našchich (t. r. pohanškich). — Mjeleži w tymle lišče wjele kšwalby ša kšesčžijanow?

Derje dopokasane.

Šowj šwět nowe mudrosčje plodži, šu pak tež prawe „mudrosčje“! Tam a šem móžěš čžitač, w šwěče šnadž tež škššchecž, šo wučženi wjazž do Bóha njewěra, haj, jeho přěja. Rěčža š najmješšča tak, bynje šnadž jim we wutrobje žyle tak njebylo; mēnja, šo čžim bóle nahladnosčje pšchod druhimi nahydu, hdyž wěru, nabožnosč, Bóha na boš štajeja. Š wjetšča wšchaf je lohke, njepóžčžiwne žiwjenje pošlednja pšchicžina tajšje njewěry. Šsu do šchpatneho towaštwu šo šabludžili a tam šu wo wšcho pšchijšli, šchtož móže čžlowjeka šdžeržecž a pošbēhowacž. Šich mudrosč a wučženosč pak najbóle jara kšuboka njeje, a derje je, hdyž šo něchtó namaka, kiž š něšotrymi hólými šłowami tajšeho mudracžka šo hnydom šatraschicž njeda. Čžžu tebi mašny pšchikšad powjedacž, kaš wšchēdna, po šdacžu njewučžena kšježna tajšeho šo naduwazeho pachola porašy.

Młodženz še wšy běšče š pomozu štaršchaju a dobrých ludži do hłowneho měšta šchol, šo by tam študowal. Šacž je tam wjele študowal, to njewēm, telko pak wēm, šo tam we hłownym mēšče do šchpatneho towaštwu pšchidžje. Dolho njetrajesche, a tež wón kaž drušy towašchjojo ničžo wjazž wo wěry, kšmšchach a pacžerjach wjedžecž njechajche. A hdyž šo domoj wrócži, běšče — kaž šo šam kšwalesche — hotowy atheišt („bješbóžnik“), přějesche Bóha a praji, šo je „Bóh“ jeno hól šlowo.

Maš bu do nahladneje šwójby š wječeri pšcheproščenj. Ša blišom šedžesche wošřjedž dweju džowkow šwójby, pēkneju a bohašbojasneju kšježnow, kotrežž šnadž njebēšchtej tak wučženej, kaž wón šo wudawasche, tola běšchtej še štrowym wóštrym rošomom wobda-

rjenej. Najpředny šo to a druge powjedasche, wo wjedrye, wo hłownym mēšče a podobne. Bóšy pak bē rošmolwa tam, hdyž wošebje w našchich čžachach šo rady šabawa mēri: pola „nabožiny, wěry, žyrkwje, Bóha.“

Džiwne je, šo tajki atheišt mēra nima a njeda, doniž šwoju „mudrosč“ njeje druhim pšchedał, počžina wostudny byčž a nježžiwani na to, šchtož je něžnym kšježnam winojty. Šaj, te maja š wjetšča najwjazž wot tajkich ludži wustacž; wošebita šmužitosč wšchaf š temu nješlucha, bojasliwe hólčži š wupadami na wěru a Bóha, na duchownych a žyrkej pšchecžehacž. Tak tež tón wječžor bēšče. Mašny mudracžk drje šo pšchi tym hišchče trochu na kěžžbu bjerjesche, šo by šo jako „šdžělanj“ wopokasał.

Tola šlowo podawasche šlowo. Šowjedasche šo wo šararju, wo žyrkwu, wo kšmšchach, wo wěry, wo Bóhu šamym. Tak tam bēchu, hdyž čžžyšche našch pachol jich mēcz. „Šchto?“ šo woprašča, „mojej kšježnje, wój hišchče do Bóha wēritej?“ — Šolžy šo šacžerwjenišchtej nad kšrobšym šlowom, kotrež jeju tak šrani, kaž by jimaj něchtó něšchto jara nječžestne prajił. Tola jeno wošomił bēšchtej šastróženej. Štaršča šo bóšy šhraba a na njeho šwětke pohladawšchi šo woprašča: „„Mó, njewēricže dha wy do Bóha?““ — „Přjedny šym do Bóha wērił“, wotmolwi pachol; „tola wěšče, pšchikšadžam š hłowneho měšta, tam šym wjele čžitał, wjele škššchaf, wjele rošmššlał a tak šym šo pšchekšwēdcžil, šo je Bóh jeno hól šlowo.“

Š tym mēnjěšche, je drje ju žyle porašył. Tola wón šo mylěšche. Šnježničžka derje pošna, koho ma pšchod šobu, a šebi wotmyšli, jeho rašnje wotpokasacž. „„Tak, tak““, rjekny, „„wy šče wučženz, filosof. To je mi lubo, šo waš šesnamam, pšchetož mam tudy na wšach mašo pšchiležnosčje, šo dale rošwucžecž. Mēkotrežkuli praščenje šo na mnje došywa, na kotrež wotmolwy nimam, a žada, je filosofej pšchodpožicž. Šene tajke praščenje byčž wam hnydom pšchodpožiča. Nječacže mi prajicž š wotkal jejo wukšadža?““ Šnježna šo to tak wóššje woprašča, šo wšchitžy šwoju kěžžnosč na rošmolwu šložiču.

„„Ša šo waš potajkim prašcham: š wotkal je jejo?““ — „To je jara duchapošne praščenje“, praji młodženz, „jejo je wot kšošche.“ — „„Dobre““, praji kšježna, „„ale š wotkal je kšošch?““ — „To wy tola wěšče, kšježna, kšošch wukšadža š jeja.“ — „„Tak je woprawdže; tola ja nješšym hišchče hotowa, něš hašle pšchidžje moje hłowne praščenje: Šchto je tu přjedny bylo, jejo abo kšošch?““ — „„Ale prošču, kaš šprošta rošmolwa!““ šawoła młodženz trochu njeršaty, „kaš móže šo kšježna wascheje šdžělanosčje š jejemi a kšošchemi šabjeracž?“ — „„Moje dla, ale ja waš nje-pušchēžu““, šnapšchecžiwu hólža, „„ja wošpjetuju: šchto je tu přjedny bylo, jejo abo kšošch?““ — „„Mó, wy nješmilna, kšošch drje je tu přjedny byla hačž jejo.“ — „„Dobre, wy macže potajkim ša to, šo přēnja kšošch njeje š jeja pšchijšchla!““ — „„Ach ně“, młodženz šmajkota, „wy šče mje šamylka — — jejo bē tu přjedny hačž kšošch.“ — „„To žyle hinał rěka. Wy potajkim něš prajicže, šo přēnje jejo žana kšošch nješla njeje. Ša šym wam tola prawje šrošmika?““ — „„Šejo — kšošch — ja čžžyč — rošmicže“ — našch wučženz bē žyle šabludženy. Tola jeho njebojasna šušhodžina kšučže praji: „„Widžu, kšješ wučženz, šo njewēšče, hačž je tu jejo do kšošche abo kšošch do jeja byla. Ša praju: kšošch bēšche tu přjedny hačž jejo! Bēšche potajkim něšdy kšošch, kotraž njeje š jeja wulěška. Šak je tale kšošch na šwět pšchijšchla — tale prašošch, jeli šo šmēm ju tak mjenowacž, tale macž wšchitkich kšošchi?““

Mašny wučženz abo filosof tu šedžesche, njewjedžesche žaneho wotmolwenja, mjeršasche šo, ale mudreho woblicža njepokasowasche. Šnježna pak praji: „„Škššchče, šchto wam něš praju a šchto we wšchitkich waschich knihach, kaž šo šda, namakał nješšče. Šřēnju kšošch je tón štworił, kiž je žyly šwět štworił. Šeho mjenujemy

Boha, kotrehož vschě stworjene wězy wosjewjeja, kotrehož nasche šwědomnje wufnawa, te kotremuž šu vschě ludy šo modliše wot spoczatka. To šebi spomjatkujče a njedajče šo drugi kručž sahańbicž; pschetož psched lětnyřazami hižom je něchtó šwjatocžnje wuprajil: „Šeno hlupi we šwojej wutrobje praju: Bóh njeje.“

Bóh je!

Šwjaty japoschtol Pawol we šwojim liščje na Kološejškich we 8. šchtucžy 2. stawu piščje: „Šladajče šo, šo by waš ničtó njewurubil psches šwětnu mudrosč a próšdne šawjedženje po cžłowjecžnej wučžbje a po šwěta wustajenjach, a niž po Šhryštušbu.“ Šzo kručže džeržo tehole japoschtowskeho napominanja, njedawasch šebi ty, luby čitarjo, nadžijomnje tu njepowalnu wěstosč, šo Bóh na njebju knježi, kiž je wschitko stworil a wscho stworjene tež šdžerži a wodži, wot žanych blasnow rubicž, kotsiž ša šwoju njewěru ani šornjatka pschicžiny nimaju. Tež tu wěstosč njedawamy šebi wot nišoho bradž, šo šmėjemy po šmjercži wěčžne žiwjenje. Ale jedyn strach nam šašo hrosy, kaž ša cžaš japoschtolow: šo wjelešlawjena filosofija, kiž šo š najwyschšimi pschedmjetami myšlenja šabjera, naš šawjeduje a nam tu wěru bjerje, šo š šbóžnosčzi wobroczenje šluscha. We šwojej hnadže Bóh škóncžnje wschitkich hrěščinow do šwojeho njebja wosmje: to šwět š teho wotwodžuje, šo je Bóh lubosčž. To je šlše šawjedženje! To je cžłowšta wučžba, niž wučžba Božeho šłowa! Šesuš praji: Ša šym tón pucž, ta wěrnosčž a to žiwjenje; ničtó njepšchińdže š Wótzej, šhiba pschese mnje.

Š tymle nastupanju jedyn nan šwojemu šhnej š listom tule radu da: „Šuby šhno! ty piščesch, šo masch na tym měštaje, hdžež w tu šhwilu pschebywašch, wjele wobšhada š njewěrjazyhi ludžimi, a šo šu tucži š dwělemi, kotrež do tebe šaschčžepjecž pytaju, cži hižom wjele njeměra cžinili, a praschesch šo nětko mje, kaš masch šo w tajkim padže šadžeržecž. Šó, po mojim měnjenju njeje to taš cžežko wunamašacž. Šdnyž ja mješ ludži trječju, wo kotrychž wěm, šo šu dnyšacžni padušchnizy mješ nimi, dha hnydom pytnu, šchto mam cžinicž. Ša potom šwój ropr prawje twjerdže šesapinam, džeržu tež šwoje šafi derje šawriene a cžinju, šo taš bóršy hacž móžno š bliskosčže tyhle padušchnitow wotěndu. Šó, luby šhno, cži ludžo, wo kotrychž ty piščesch, móža taš daloko šprawni a pschistojni ludžo byčž, ale dnyšacžni padušchnizy šu woni tola, dokelž čžedža tebi to najlěpsche a najdrohotnišche, twoju wěru do Boha a teho, kotrehož je wón pšłal, drje niž š dnyšata, ale, šchtož je hišcže hórje, š wutrobny kradnyčž. Duž cžiń nětko taš, kaž cži prajach: Šanki šwoju wutrobu po móžnosčzi psched nimi, džerž ruku twjerdže na pokladže šwojeje wěry, njeshodž šwoje pucže hinaš hacž po Božim šłowje a š modlitwu, šo šdobom wo to štarawšchi, šo š tajkeho towaršchništwa taš rucže hacž móžno wuštipišch a šo jeho pschichodnje šdaluješch.“

F.

Špěwašske.

We wulkim měščje bydlešche w polhmurjentym pincžnym wobhudenju, psches kotrehož male wofna šwětlo jeno šporje š wuškeho dwora padašche, jena cžěšliška šwójba. Muž běšche šo do picža daš a š tym šebje a šwojich do nusy a hubjenštwa pschinyščl. Š tymle ludžom šastupi duchowny, dokelž bē šhoniš, šo mējachu woni šchěščlětneho šhna, kiž hišcže šchcženy njebē. Muž njebē doma. Šako wón žonje rošpraji, cžeho dla je pschichoš, wona šmējizy rjefny: „Niž jeno jene, wschě šchtyri džēczi šu njekšcžene.“

Duchowny jej na to šhutnje do šwědomnja rěčecž pocža; ale wona bē žyle bješdžafniwa a šdajche šo ša jeho napominanja

š žyla njepšchistupna byčž. Wón šo ju woprašča, hdže je rožžena, a da šebi to a druhe š jejneje domišny powjedacž. Škóncžnje štaji praschenje, hdže bu šonfirmowana, na cžož wona se šwojeje šchiny Šorstowe špěwašske pschinyšče a jemu přěnju štronu wotewri. Tam šteješche napišane: „Š dopomnjenju došta tule knihu džek šwojeje šonfirmazije Marja Šmochez ša pilnosčž, šromnosčž a dobre šadžerženje. Šalmarum 1872.“

Šako šo wón ju woprašča, hacž dha je tež w tutej knižy cžitala, wona wobkručžesche, šo je tale kniha we wulkej nusy hušto jejny jenicžki trošcht byla. Ša to šo wón wobhoni, hacž je tamny předaš, kotryž je ju něhdy požohnowaš, hišcže žiwy. Šona džesche, šo je hižom morwy.

Duchowny jej do woczow pohlada, prajizy: „Šchto drje by tónle muž prajil, by-li nětko tudy psched wami štaš a widžecž dnyšjaš, šo jeho něhduscha šonfirmandka, kotraž jemu taš wjele wješela cžinješche, kaž pohanka šwojim šchtyrijom džēcžom bješ šwjateje šchcženyzy wotrosčž dawa?“

Duž wona š hlošom pšlacž pocža a njemóžesche šylšow dla došho žaneho šłowčžka wurjež. Š radosčžu wona nětko pschiswoli, šo dnyšjachu šo jejne džēczi šchcžicž. Šenu njedželu popošdnju mješesche šo tale šchcženiza. Běšche to hnujazy napohlad, jašo tš najštaršche džēczi wokoło dupy štejachu; najmlóššiche bu hišcže noschene. Tež nan bē pschi tej šwjatocžnosčzi pschitomny.

Dopomnjenje na domišnu a na wobnowjenje šchcženškeho šłuba, šo tymle špěwaškim pschijamkaze, bēšche š šłučžom bylo, š kotrymž šo tale, š wopředka na šdacže žyle šamknjena wutroba wotewri.

F.

Dobra rada.

Jedyn pjenježnik bu wot jeneho šwojich wotebjerariow praschany, šchto šu najlěpsche hódnotne papjery, do kotrychž mohł šwoje pjenješy šapoložicž a kotrež móže wón jemu najšbōle porucžowacž. Wón wotmolwi: „Čžecže wy derje jěščž abo derje špacž? Šeli-šo čžecže derje jěščž, dha šupujče pjenježniwšte papjery, kotrež wyšoku daš dawaju; čžecže-li paš derje špacž, dha šupujče wěšte hódnotne papjery, kiž drje nišku daš dawaju, ale wam šokoj španja njerubja.“

Šuby čitarjo, šchto ty mēnišch — šchto šda šo tebi lěpsche byčž: derje jěščž — abo derje špacž? Ša šebi myšlu, woboje! a čžesch-li ty woboje šdobom móž — dha cžiń po tym, šchtož w 6. šlawje ščženika Mateja w 19. a 20. šchtucžy šteji a njesapomú tež na šłowa, w Šchibšłowach Šal. 15, 16 štejazje: „Šěpje je, mašy šuš š bojosčžu teho Šnjesa, hacž wulki šchaz, pschi kotrymž wot-pocžinš njeje“, a we 8. šchtucžy 16. šlawu: „Šěpje je, mašo š prawdosčžu, hacž wjele bohastwa š njeprawdosčžu!“

F.

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Š wulkej radosčžu móžemy našchim Ššerbam, kotsiž šu kaž jenohłóšnje petiziju wo šdžerženje šwjedženja tšjoch šralow podpšali, šjewicž, šo je petizija na šynodže dobry wušpěch mēla a šo je šo šynoda jenohłóšnje ša šdžerženje šwjedženja tšjoch šralow wuprajila. Š cžopkeš wutrobu je našch šerbšti šastupješ, knjes šaraš Šróšal-Šrodžiščezanski ša petiziju rěčžaš.

— Š Čhiny maja našchi wojazy cžežke wojowanje se šběžkarjemi, kotsiž šu lud našcžuwali, a je wulki štrach, šo wohen šběžka žylu Čhinešku rošhori a šo potom šašo žyle njepšchecželštvo pschecžitwo wukrajanam šbēhnje. Šchtož wójnu Štalšteje š Šurkowštej nastupa, je nadžija, šo bóršy š měrej pschidžje. Ščēmska je jednaj nje mješ wobēmaj ludomaj do rukow wšata.

Listowanje. K. f. M. w M. Najnaležniši džak za wuley bohataš podpjeru. Z dobom tež wutrobny postrow.

F.